znak ς pisze się także w środku wyrazów złożonych, jeśli wyraz pierwszy kończy się na sigma, np. προςφέρω, δυςγενής.

Uwaga 2. Jeśli po σ następuje zaraz τ, obadwa te znaki łączą się w jeden, Sti albo Stigma ς. W ten sposób porobiono dawniéj mnóstwo skróceń, zastępując dwie lub więcéj liter jednym tylko znakiem, czego jednak w nowszych drukach całkiem zaniechano.

Uwaga 3. ἒ ψιλόν i ὂ ψιλόν, t. j. nie aspirowane ἒ i nieaspirowane ὂ dla tego tak są nazwane, że znaki dawniéjsze tych głosek *H* i *Ϝ* służyły także za znaki aspiracyi: *H* dla oznaczenia aspiracyi mocnéj *(Spiritus asper)*, *Ϝ* dla oznaczenia Digammatu, o czem niżéj w §. 6.

O wymawianiu głosek.

§. 2

Trudno jest oznaczyć, jak starożytni Grecy wszystkie wymienione głoski wymawiali: Erazma teorya każe je po części wymawiać tak, jak brzmią w języku łacińskim, Reuchlin zaś stósuje się do wymowy dzisiéjszych Nowo-Greków. Każdy z resztą naród wymawia je podług usposobienia własnych organów i brzmienia własnego języka: dla tego uważmy tylko następujące prawidła:

γ brzmi przed γ, κ, χ, ξ, t. j. przed podniebiennemi głosami, jak *n*, lubo bardziéj przez nos, np. ἄγγελος, łac. *angelus*, Ἀγχίσης *Anchises*, Σφίγξ *Sphinx* itd.

ζ brzmi jak polskie *dz*.

η brzmi w ogóle jak długie *ē*, lub téż jak łacińskie *ae*.

ϑ brzmi podobno jak angielskie *th*, t. j. jak *t* z lekką aspiracyą po niem.

ι brzmi jak polskie *i*, a nie jak *j*, np. ἴαμβος *iambus*, a nie *jambus*.

σ brzmi jak polskie *s*, nie jak *z*.

O podziale głosek.

§. 3.

Głoski Greckie, jak w każdym języku, dzielą się na Samogłoski i na Spółgłoski. Samogłoski są: α, ε, η, ι, ο, υ, ω; Spółgłoski zaś: β, γ, δ, ζ, ϑ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

O Samogłoskach.

§. 4.

1. Samogłoski ε i ο są krótkie,
η i ω są długie,
α, ι, υ mogą być i krótkie i długie.

Znakiem krótkości jest półkole ˘, znakiem długości kreska –, np. ᾰ, ᾱ. Znak podwójny ≍ przestrzega, że samogłoska jest wątpliwa, krótka lub długa, np. ᾰ.

2. Kiedy dwie samogłoski tak ściśle z sobą się łączą, że tylko jeden głos mieszany słyszeć się daje, powstają dyftongi czyli dwugłoski (αἱ δίφθογγοι).